

Magyarul¹

A laptop képernyőjét bámulja, fülében fülhallgató, de zene nem szól benne. Mindent hall, de semmit sem ért. Az első pár napban még nem tette be, várta, hogy amikor megszólal valaki az asztalnál, angolul fog beszélni. Nagyon ritkán beszélnek angolul, rajta kívül mindenki magyar. Kedvesek, segítőkészek. Ha találkoznak a folyosón, rámosolyognak, megkérdezik, *How are you doing*, aztán mennek tovább. Még mindig tanulja, hogyan kell kiejteni a kollégái nevét. Ismételteti ott-hon, a buszon. Néhány nevet könnyen ki tud ejteni, de az Orsolyát és az Enikőt nem bírja formálni a nyelve, az Orsolya helyett Orsalját mond. A lakótársa egyik magyar barátnője próbálta tanítani a szavak helyes kiejtésére. Például a tündér sem ment, ez volt a barátnő kedvenc szava. Tündér, tündér, ismételtette, mire a lány, Anna, hál' istennek, egymás után mondta ki újra és újra a szavakat. Tün-dér, tün-dér. Tunder, tunder, válaszolta, Anna pedig ilyenkor mindig felnevetett. Már meg sem kérte, hogy segítsen az Orsolyánál és az Enikőnél. Amíg nem tudja rendesen kiejteni a nevüket, igyekszik nem megszólítani őket. Ha valamelyiküktől mégis kérdezni akar valamit, megérinti az alját. Az ő nevét alig egy-két ember ejti ki jól.

Első nap egy fiú vezette körbe. Szépen beszél angol-amerikai kiejtéssel, nem olyan keményen, ahogy magyarok szoktak. Megmutatta, hol a nyomtató, a mosdó, a konyha, a kávégép, hol vannak a tányérok, milyen szabályok vonatkoznak a hűtőben hagyott ételekre és dobozokra. Ha otthagyja a maradékot a hűtőben, péntek este mindent kidobnak, semmi nem maradhat bent a hétvégére. Megmutatott egy faliújságra kitett cetlit is, amin az állt, ne nyúljanak ahhoz a tejhez, ami bent van a hűtőben, mert az valakié, és nem *free to use*.

¹ Da: ANITA HARAG, *Évszakhoz képest hűvösebb*, Budapest, Magvető, 2017, pp. 15–22.

Anita Harag

In ungherese

Fissa lo schermo del portatile, con le cuffie alle orecchie. Ma la musica non ne fuoriesce. Sente tutto, ma non capisce nulla. I primi giorni non le aveva ancora infilato, aspettava di cominciare a parlare inglese quando qualcuno si fosse avvicinato al tavolo e avesse aperto bocca. Parlano in inglese molto di rado, oltre a lui son tutti ungheresi. Gentili, disponibili. Se si incontrano nel corridoio, si scambiano un sorriso, si domandano *How are you doing* e vanno oltre. Ancora studiava sempre il modo corretto di pronunciare il nome dei suoi colleghi. Li ripeteva e li ripeteva, a casa e sull'autobus. Alcuni dei nomi riusciva facilmente a pronunciarli, ma quell'Orsolya e quell'Enikő non riusciva proprio ad articularli, al posto di Orsolya diceva Orsaglia. Una delle amiche ungheresi del suo coinquilino aveva provato ad insegnargli la corretta pronuncia delle parole. Ad esempio la parola fata, *tündér*, la preferita dell'amica, non gli riusciva proprio. *Tunder*, *tunder*, la ripeteva e la ripeteva, alchè la ragazza, Anna, grazie a Dio, diceva ancora e ancora le parole una dopo l'altra. *Tün-dér*, *tün-dér*. *Tun-der*, *tun-der*, rispondeva, ed Anna allora scoppiava sempre a ridere. Non voleva neanche più che l'aiutasse con quelle Orsolya ed Enikő. Finché non fosse stato in grado di pronunciare come si deve i loro nomi, avrebbe cercato di non avvicinarle. Se avesse voluto chiedere qualcosa ad una di loro, le avrebbe sfiorato una spalla. Il suo nome lo pronunciavano bene forse uno o due persone.

Il primo giorno un ragazzo gli fece fare un giro. Parla bene l'inglese, con pronuncia americana, non dura come sono soliti parlare gli ungheresi. Gli fece vedere dove fossero la stampante, il lavandino, la cucina, la macchinetta del caffè, dove fossero i piatti, quali regole valessero circa piatti e contenitori lasciati nel frigo. Se lascia gli avanzi nel frigo, venerdì sera vengono buttati via, non ci rimane nulla dentro al frigo. Gli mostrò anche un foglietto esposto in bacheca, dove c'era scritto, non toccare il latte che si trova nel frigo perché è di qualcuno e non è *free to use*.

Egyszer véletlenül megette egy lány joghurtját. Azt hitte, ami a hűtőben van, joghurt, tej, puding, azokat bárki megeheti, azért vannak. Ott-hon legalábbis így volt, free to eat.

A faliújságon lévő cetliről teljesen megfeledkezett, annyira ideges volt első nap, alig emlékezett valamire a körbevezetésből. Másnap, amikor belépett a konyhába, hallotta, két magyar lány angolul kezd el beszélni, az egyikük szidni kezdte azokat, akik megeszik más pudingját a hűtőből. Elszégyellte magát.

Hatan ülnek a körasztalnál. Nincs kedve zenét hallgatni, mégis bedugja a fülhallgatóját. Ketten beszélgetnek, az egyikük jóval hangosabb, mint a másik, és sokat mondja a mondanivalója előtt azt a betűt, amit ő nem tud kiejteni. Próbálja kitalálni, miről lehet szó, anélkül hogy az arcukat, a mozdulataikat látná, a szavaikat értené. Sokszor játssza ezt. Eleinte mindig azt hitte, róla van szó. Megjegyzéseket tesznek rá, azt mondják, bűdös, vagy nem áll jól a ruhája. Néha rákérdezett, hogy erről vagv arról az ügyről beszélnek-e.

Nem jöttek zavarba, elmesélték neki, egyikük éppen azt fontolgatja, új albérletbe költözik, vagy a hétvégéről beszélnek, egyiküknek teljesen leégett a háta, otthon kókuszszírral kente be, az mindenre jó. A leégett hátú lány néha az asztalnál fújja be magát parfümmel, kettőt fúj mindkét csuklójára, és szétkeni a nyakán. Bántóan édes az illata.

Most lehalkítják a hangjukat, közel hajolnak egymáshoz, a kezük majdnem összeér. Kibeszélnék valakit, aki esetleg épp nincs itt, talán otthonról dolgozik. Egyiküket megbántotta, beszólt neki, másra akarta nyomni a munkát. Vagy férfiakról beszélnek, a hétvégen valamelyiküknek randija volt, élménybeszámolót tart, de nem, nem mosolyog, nem is mérges, nem is unott az arca, nem úgy beszél, mint akinek volt egy izgalmas, de rossz vagy unalmas, de mégiscsak randis estéje.

Una volta una ragazza aveva mangiato il suo yoghurt. Pensava che ciò che si trovava nel frigo, come yoghurt, latte, budino, potesse mangiarlo chiunque solo perché si trovava lì. Per lo meno a casa sua era così, free to eat.

Per lo meno a casa sua era così, free to eat. Si era davvero scordata del foglietto in bacheca e per quanto fosse nervosa quel giorno si ricordava appena qualcosa di quel giro introduttivo. Il giorno dopo, quando mise piede in cucina, sentì due ragazze ungheresi cominciare a parlare inglese ed una di loro cominciò ad ingiuriare contro coloro i quali avevano preso dal frigo il budino di qualcun altro. Se ne vergognò.

Si siedono in sei alla tavola rotonda. Non ha voglia di ascoltare la musica ma collega lo stesso le cuffie. Due chiacchierano, uno con voce decisamente più alta dell'altro e prima di attaccare discorso dice molto la lettera che lui non riesce a pronunciare. Prova ad indovinare di cosa possano parlare, senza poter vedere le loro facce e i loro movimenti, senza capire le parole. Molte volte aveva fatto questo gioco. Inizialmente credeva che si trattasse sempre di lui. Fanno osservazioni su di lui, dicono che puzza, che la roba che ha addosso non gli sta bene. A volte gli chiedeva se parlassero di questo o di quell'argomento. Non si scomponevano, gli raccontavano che uno di loro aveva per l'appunto riflettuto sull'idea di trasferirsi in un altro affitto, oppure parlavano del fine settimana, di come uno di loro si fosse bruciato completamente la schiena e una volta a casa si fosse spalmato l'olio di cocco, che va bene per tutto. La ragazza con la schiena bruciata a volte, seduta al tavolo, si spruzzava il profumo, due spruzzi per polso, e se ne cospargeva il collo. L'odore era fastidiosamente dolce.

Ora abbassano la voce, si chinano una verso l'altra, le mani quasi si sfiorano. Spettegolano su qualcuno che a quanto pare non c'è, forse lavora da casa. Aveva offeso una di loro prendendola in giro, voleva affibbiare il proprio lavoro a qualcun altro. Oppure parlano di ragazzi, nel fine settimana una di loro ha avuto un appuntamento, fa la relazione sull'accaduto, ma no, non sorride, non è né arrabbiata né ha il viso disinteressato, non parla come qualcuno che ha avuto una serata emozionante, piuttosto brutta o noiosa, ma comunque una serata romantica.

Talán egy rokonuk beteg, most derült ki, igen, ez lehet az, Enikő megsimogatja a leégett hátú lány karját, és a csuklóján hagyja a kezét, hüvelykujjával néha köröz rajta egyet.

Most Enikő kezének is olyan bántóan édes illata lesz. Amikor felnéz az arcára, mintha könnyes lenne a szeme, de ezt már úgy érzi, bebeszéli magának, és ez mégiscsak túlzás. Azonnal elkapja a tekintetét, nem akarja, hogy azt higgyék, leskelődik. Nem akarja, hogy azt gondolják, nem is hallgat zenét, ezért gyorsan bekapcsol egy számot a YouTube-on, ami az IT-ról jövő fenyegetések ellenére még mindig elérhető.

Ha értene magyarul, hallhatta volna, mit beszélnek, talán mondhatta volna ő is, hogy nemrég halt meg a nagymamája, ezért kellett két hete szabadságra mennie.

Orsolya szervezi a csapatépítőt. Odajön az asztalukhoz, és magyarul kezdi el mondani, mi hogy lesz. Amikor befejezi, külön odajön hozzá is, ő leveszi a fülhallgatóját, és örül, hogy kihallatszik belőle a zene, nem felismerhetően, de hallhatóan. Team building, kezdi, holnap tizenegykor találkoznak a belvárosban, laser tagezni mennek, ne felejtse el. Utána beülhetnek a környéken valahova enni is, ha van kedvük, persze nem kötelező. Két óra szokott lenni, ennyi a minimum, amíg maradni kell, de annyi ügyis lesz, annál mindig több. Nagyon jó móka lesz, mondja magyarul Orsolya, móka, fun. Mindig új szavakat akarnak tanítani neki. Thank you, válaszolja mosolyogva, de nem teszi hozzá a nevét, Orsalja.

Korogni kezd a gyomra. Még csak fél tizenkettő, fél óra múlva mennek ebédelni. Mindig pontosan tizenkettőkor, felállnak és mennek. Az első héten hívták, jöjjön ő is, ha szeretne. Leszaladt a büfébe, vett a menüből, és felhozta, mint a többiek. Néhányan hoztak maguknak ebédet, már melegítettek, mire felért. Megterítették, lefoglaltak egy hatszemélyes asztalt a konyhában. A mikro tetején már tányérok sorakoztak, így jelezték, melyikük jön a melegítésben. Kinyitotta az evőeszközök fiókot, kivett kést, villát, kanalat, és leült.

Forse un loro parente è malato ed è uscito fuori solo ora, sì, può essere, Enikő accarezza un braccio della ragazza con la schiena bruciata, e abbandona la mano sul suo polso, roteandovi ogni tanto il pollice.

Ora anche la mano di Enikő avrà quell'odore fastidiosamente dolce. Quando alza lo sguardo sul suo viso, i suoi occhi sono come bagnati di lacrime, ma già sente di autosuggestionarsi, che questa sia comunque un'esagerazione. Subito distoglie lo sguardo, non vuole che lo credano tacitamente in ascolto. Non vuole che pensino che non stia neppure ascoltando la musica, perciò avvia una canzone su YouTube, ancora raggiungibile nonostante le minacce dell'IT.

Se capisse l'ungherese, avrebbe potuto sentire di che parlassero, forse anche lui avrebbe potuto dire che da poco gli era morta la nonna e perciò gli sarebbe servito andare in ferie per due settimane.

Orsolya organizza il team building. Si avvicina al loro tavolo e comincia a dire in ungherese cosa dovranno fare. Quando termina, si avvicina a parte anche a lui, e lui si leva le cuffie, gioendo che vi si senta la musica, appena appena ma percepibile. Team building, inizia, domani mattina ci vediamo alle 11 nel centro città, si va a fare laser tag, non dimentarti. Dopo si può andare da qualche parte nelle vicinanze a mangiare e, se si ha voglia, non è obbligatorio. Di solito vi rimangono per due ore, il minimo che si deve rimanere, ma comunque si resta sempre un po' di più. Ci si diventerà un sacco, dice Orsolya in ungherese, un sacco, tons of fun. Vogliono insegnargli sempre nuove parole. Thank you, risponde sorridendo, ma non c'accompagna pure il nome, Orsaglia.

Gli comincia a brontolare lo stomaco. Sono ancora le undici meno un quarto, però il tempo di pranzo arriva fra una mezz'oretta. Sempre puntuali, alle dodici si alzano e vanno a pranzare. La prima settimana gli hanno chiesto se voleva venire con loro. È sceso sotto, al bar, ha preso qualcosa dal menù. Appena tornato gli altri stavano già lì, riscaldavano il pranzo. In cucina, hanno occupato un tavolo da sei e l'hanno apparecchiato. Sul microonde i piatti erano messi in fila, così ognuno poteva segnalare il proprio turno per riscaldare il cibo. Ha aperto il cassetto delle posate, ha preso il coltello, la forchetta, il cucchiaino e si è seduto.

Először még magyarul beszélgettek, de amikor elkezdtek enni, áttértek angolra. Sokat kérdeztek tőle, honnan jött, mit csinált eddig, hol dolgozott, hogy érzi magát. Ukrajnából, de nem Kijevből, hanem Zaporizzsjából. Igen, igen, mint az autómárka. Kijevhez képest délkeletre. Nem, annyira nem szerette, iparváros, nincsen benne semmi érdekes. Lviv sokkal szebb, oda menjenek, ha menni akarnak valahova. Nem, egyáltalán nem olyan veszélyes, mint ahogy mondják. Igen, ugyanilyen multicégnél dolgozott ott is, de nem szerette az ukrán mentalitást. Hát olyan, mint az orosz. Utasításokat adnak, lekezelőek. Igen, az orosz és az ukrán tényleg hasonlít, ugyanazok az alapok.

Érdeklődők voltak, lassan haladt az ebédjével. Már mindenki befejezte, ő pedig még csak a felénél járt. Közben beszélgettek, néha mondtak egymásnak egy-egy mondatot magyarul. Azon gondolkodott, talán fel sem tűnik nekik, ha az angol mondatfolyamba belebeleszúszik egy-egy magyar is. Magyar szó, mondatrész, mondat, mondatfolyamok, beszéd. Néha az is előfordult, hogy hallgatott pár percig, és áttértek magyarra. Akkor már a magyar mondatfolyamba szövődött bele egy-egy angol szó, mondatrész, mondat. Nem akart szólni, inkább megette az ebédjét, és elköszönt. Ez párszor megismétlődött. Néha hívták még ebédelni, de egyre kevesebbszer, és már nem is ment szívesen. Érezte, kicsit mindenki feszeng, ha ott van.

Tizenkettőkor felállnak, és elindulnak a konyhába. Enikő kezében a doboz köleses hús, amit elfelejthetett betenni a hűtőbe reggel. Most majd szagolgatja, nincs-e baja, de mivel megy a légkondi, jó lesz. Más is megkér, talán épp Orsolyát vagy a leégett hátú lányt, szagolja meg. Heccelik majd ezzel, gondolja. Heccelik, hogy biztos hasmenése lesz tőle, ha megeszi, szóval csak óvatosan, a végén még lemarad a délutáni meetingről. Enikő majd leinti őket, most már lépjenek tovább, annyira nem is vicces ez az egész. Nem akarnának továbblépni, hányós, gyomorrontásos történetek kerülnének elő. Ha ő is ott lenne, először senki nem emlékezne, hogy mondják angolul a gyomorrontást.

All'inizio chiacchieravano in ungherese, ma dopo aver cominciato a mangiare, hanno cambiato lingua, e parlavano in inglese. Gli hanno chiesto più volte da dove veniva, cosa faceva prima, a quali posti aveva lavorato e come si trovava. Dall'Ucraina, non da Kiev, ma da Zaporіžžja. Sì sì, esattamente come la marca di vettura. Si trova a sud-est da di Kiev. E no, non gli piaceva, è una città industriale e non è interessante per niente. Lviv è molto più bella, dovrebbero andare piuttosto là, se volessero andare da qualche parte. No, non è così pericolosa come lo raccontano. E sì, ha lavorato per una multinazionale anche in Ucraina, ma non gli piaceva la mentalità locale. Beh, è come quella russa. Tiranneggiano e sono arroganti. Sì, la lingua russa e quella ucraina si assomigliano, le basi sono le stesse.

Erano interessanti, proseguono lentamente con il pranzo. Stavano già tutti per finire, lui invece stava ancora solo a metà. Mentre chiacchieravano, si scambiavano ogni tanto qualche frase in ungherese. Rifletteva che forse non si sarebbero neppure sorpresi se nel parlare in inglese ci avessero infilato qualcosa anche in ungherese. Una parola in ungherese, un pezzo di frase, una frase, un insieme di frasi, un discorso. Ogni tanto capitava pure che ascoltasse per due minuti e poi passassero all'ungherese. Ed ecco che nel parlare ungherese di infilava qualche parola inglese, un pezzo di frase, una frase. Non voleva parlare, piuttosto finì il pranzo e salutò. Questo si ripeté un paio di volte. Ogni tanto lo invitavano a pranzo, ma sempre più di rado, e non ci andava già più volentieri. Sentiva che tutti erano un pochino agitati, quando lui era lì.

A mezzogiorno si alzano e vanno in cucina. Enikő aveva in mano una scatola di carne e semola di miglio, che aveva dimenticato di mettere in frigo la mattina. Mo' la odorerà per vedere se c'è o meno qualche problema, ma visto che è attiva l'aria condizionata non dovrebbe. Chiede anche ad un altro, forse appunto ad Orsolya oppure alla ragazza con la schiena bruciata, di odorare. La canzoneranno per questo, pensa. La canzoneranno perché avrà sicuramente la diarrea se se la mangia, in breve stia solo attenta, sennò si perde anche la riunione del pomeriggio. Enikő li fermerà, se continuano cesserà di essere divertente la cosa. Non vorrebbero andare avanti, uscirebbero fuori storie di indigestioni e di sbratti. Se ci fosse anche lui lì, per prima cosa nessuno si ricorderebbe come si dice in inglese indigestione.

Keresik a szavakat, magyarul kérdezik egymástól, hogy van angolul, ő ha tudná, miről van szó, elárulná.

Ezekben a történetekben sok ilyen szó lenne, például a hányáscsillapító. Nincs kedve kimenni. Gianluca odajön hozzá, megkérdezi, van-e ebédje, van-e kedve lemenni vele a büfébe, vagy ki pár utcával arrébb, tud egy jó kínait. Elutasítja, még nem éhes. Hazudik. Éhes. Luca mellé ültették először. Ő volt az egyetlen külföldi rajta kívül, gondolták, jó lesz őket egymás mellé ültetni. Luca a második nap azt mondta, eddig csak gyönyörű ukrán nőkkel találkozott. Nem akarta mondani, ő már látott csúnya ukrán nőket is, inkább csendben maradt, a gépét nézte, mintha valamin nagyon dolgozna, mintha nem hallotta volna meg. Luca néha elhívta ebédelni. Néha vele ment. Nem szeretett egyedül enni, ezt még Ukrajnában ragasztották rá, mindig csapatostul kell menni, különben evés közben lopva rád néznek, miért eszel egyedül. Ha mégis egyedül evett, újságot vitt magával, vagy könyvet, vagy játszott a telefonján.

Most is játszik majd, egy óra, remeg a keze az éhségtől. Nem akarta, hogy azt higgyék, kerüli őket, ezért nem ment ki korábban. Sok vizet iszik, legalább a gyomra nem korgott hangosan. Kimegy, nincs várakozó tányér a mikro tetején. Gyorsan megebédel, még a délutáni meeting előtt el akar menni sétálni. A meeting után Enikőék mennek, négyen-öten, mindig ugyanaz a csapat, őt még sosem hívták, első nap sem. Talán úgy gondolták, ezt már nem kötelező meglépni, sétálni nem muszáj, ebédelni muszáj. Megy egy kört a közeli parkban, távolról látja Lucát, intenek egymásnak. Nem tudja, a férfinak vannak-e itt ismerősei, akikkel együtt szokott ebédelni, vagy egyedül ment el a kávéba, egyedül ment el kávézni. Kicsit irigy, hogy tud egyedül enni, nem zavarja a többiek tekintete. Talán a telefonon beszél valakivel ilyenkor, sokat telefonál az irodában is.

Cercherebbero le parole, si chiederebbero in ungherese com'è in inglese, lui capirebbe di cosa stessero parlando, lo rivelerebbe.

In queste storie vi sono tante parole come ad esempio antiemetico. Non ha voglia di uscire. Gianluca gli si avvicina, gli chiede se ha il pranzo, se ha voglia di scendere al bar con lui, oppure un paio di vie più in là da un cinese che conosce lui. Rifiuta, non ha ancora fame. Mente. Ha fame. La prima volta l'hanno fatto sedere accanto a Luca. Era l'unico straniero oltre a lui, pensavano che sarebbe stata una buona idea far sedere loro due accanto. Luca il secondo giorno aveva detto che fino ad allora si era incontrato solamente con donne ucraine fantastiche. Non voleva dirlo, lui aveva visto anche donne ucraine brutte, ma rimase in silenzio, guardava lo schermo come lavorasse a qualcosa di molto importante, come se non avesse sentito nulla. Luca ogni tanto lo aveva invitato a pranzo. Qualche volta era andato con lui. Non gli piaceva mangiare da solo, ancora in Ucraina gl'avevano inculcato che ci si deve andare in gruppo, sennò mentre si mangia ti guardano alla chetichella, ma perché mangi da solo. E se pure avesse mangiato da solo, avrebbe portato con sé il giornale, o un libro, o avrebbe giocato al telefono.

Mo' si mette pure a giocare, un'ora, gli trema la mano dalla fame. Non vuole che si pensi che li rifugga, per questo non se n'è andato via prima. Beve molta acqua, almeno lo stomaco non gli brontola rumorosamente. Esce, non c'è alcun piatto in attesa sopra al microonde. Pranza velocemente, prima della riunione del pomeriggio vuole ancora andare a fare una passeggiata. Dopo la riunione Enikő e gl'altri ci vanno, sono quattro o cinque, sempre gli stessi, a lui non l'hanno ancora mai invitato, neppure il primo giorno. Forse pensavano che non fosse obbligatorio farlo, di passeggiare non c'è bisogno, di pranzare sì. Fa un giro nel parco vicino, vede Luca da lontano, si scambiano un cenno. Non sa se il ragazzo abbia dei conoscenti qui, con i quali è solito andare a pranzare, oppure se vada da solo dal cinese, da solo a prendere il caffè. Invidia un pochino che sappia mangiare da solo, che non lo disturbi lo sguardo degli altri. Forse parla al telefono con qualcuno in questi momenti, telefona molto anche in ufficio.

Luca bevárja, együtt sétálnak vissza az épületbe. Megkérdezi, nem mennek-e még egy kört, de ő emlékezteti, hogy mindjárt három óra. Három óra, vagyis mindjárt kezdődik a meeting, mondja. Luca úgy csinál, mint aki tud róla, de ez nem igaz. Mindig mindenholnan elkésik.

Másnap kicsit korábban ér a megbeszélts helyszínre. Orsolya már ott ül egy asztalnál, mint szervezőnek már hamarabb ide kellett érnie, gondolja. Odamegy hozzá, köszön, leül mellé. Igen, jól van, igen, könnyen idetalált. Nem, még soha sem laser tagezelt. Igen, nagyon várja, biztos fun lesz. Igen, igen, móka. Orsolya a napjáról kezd el mesélni. Olyan ideges volt reggel a mai nap miatt, hogy minden simán menjen, hogy már fél hatkor felkelt, a férje meg is jegyezte, feküdjön vissza, de nem tudott. Ő megkérdezi, hogyan találkozott a férjével, Orsolya elmeséli. Jót nevetnek azon, milyen jó humorú rendező az élet. Orsolya és a férje öt éve ugyanazon a napon kezdtek a cégnél, de három évvel azelőttig soha életükben nem találkoztak. Akkor is csak a leejtett krémes miatt. Krémes, kérdez vissza ő. Orsolya nem biztos benne, hogy mondják angolul, kind of cake, ezért elmutogatja. Úgy csinál, mintha értené, yes, kind of cake.

Lassan megérkeznek a többiek is, magyarul köszönnek, szervusztok. Ő azt válaszolja, szia, aminek mindenki nagyon örül. Már majdnem teljes a létszám, de Luca még sehol. Körbenéz, nem látja közeledni. Elkezdődik, a főnökük magyarul kezdi el mondani a csapatbeosztást. Megérti, hogy nem Orsolya csapatában van, hanem Enikőében, a leégett hátú lány pedig a másikban. Ezen jót nevetnek, Enikő mutogatja a leégett hátú lánynak, figyelni fogja, csak vigyázzon a teremben. A főnök az utolsó pillanatban vált át angolra. amikor tudatosul benne, ő is ott van. Sorry, sorry. Az ő csapata veszi fel a neonsárga mezt, megsza-golja, szerencsére nem bűdös. Elkezdődik a játék. Néhányan rejtett zugokba bújnak el, onnan lövik a többieket, mások rohannak és lőnek, nem érdekli őket, kapnak-e lövést. Aki a legtöbb embert eltalálta, azt találták el a legtöbben.

Luca lo aspetta e tornano indietro insieme verso l'edificio. Gli chiede, se vogliono fare ancora un giro, ma lui gli ricorda che saranno le tre a momenti. Le tre, ossia sta per iniziare la riunione, dice. Luca fa come se lo sapesse, ma non è vero. Arriva ovunque sempre in ritardo.

Il giorno dopo arriva al posto un po' in anticipo. Orsolya è già arrivata, seduta al tavolo, visto che lei è l'organizzatrice doveva per forza arrivare prima, pensava tra sé e sé. La avvicina, la saluta e si siede accanto a lei. Sì, sta bene, ha trovato la strada per arrivarci facilmente. No, non ha mai fatto laser tag. E sì, non vede l'ora di provarlo, sarà sicuramente fun. Sì-sì, di-ver-ten-te. Orsolya inizia a raccontare la sua giornata. Era agitata per l'organizzazione di questa giornata, voleva che tutto andasse liscio, quindi si è alzata alle cinque e mezza la mattina, le ha detto addirittura suo marito di tornare a dormire ma lei non ci riusciva per niente. Lui chiede a Orsolya come ha conosciuto suo marito e lei lo racconta. Ridono pensando a come la vita possa essere un regista con un ottimo senso dell'umorismo. Orsolya e suo marito hanno iniziato lo stesso giorno all'azienda cinque anni fa, ma non si conoscevano fino a tre anni fa. Hanno iniziato a parlare a colpa del krémes caduto per terra. Krémes, chiede di rimando. Orsolya non sa come si dice krémes angolul, kind of cake, dunque glielo fa vedere. Fa finta di averlo capito, yes, kind of cake.

Arrivano lentamente anche gl'altri, salutano in ungherese, szervusztok. Risponde, szia, della qual cosa sono tutti molto contenti. Sono già arrivati quasi tutti, ma Luca non si trova. Si guarda intorno, non lo vede avvicinarsi. Cominciano, il capo inizia in ungherese a suddividere i compiti. Capisce che non sarà nel gruppo di Orsolya, ma in quello di Enikő, la ragazza con la schiena bruciata invece nell'altro. Ci ridono sopra, Enikő fa intendere alla ragazza con la schiena bruciata che la controllerà, che stia attenta nella stanza. Il capo all'ultimo passa all'inglese quando si rende conto che c'è anche lui. Sorry, sorry. Il suo gruppo indossa le magliette giallo fluo, la odora, per fortuna non puzza. Inizia il gioco. Alcuni si vanno a nascondere negli angoli più remoti, da dove sparano agli avversari, gl'altri corrono di qua e di là e sparano, fregandosene di venire o meno colpiti. Colui che ha colpito la maggior parte delle persone è a sua volta il più colpito.

Ő nem élvezi különösebben, inkább a termeket járja körbe, a folyosókat és zugokat, mindenhová benéz, megtalálja az ott bujkáló kollégákat. Lőnek, ő is lő. A középmezőnyben végez az összesítés szerint.

Átmennek a közeli Bárba. így hívják, Bár, ő örül, mert ezt könnyű ki mondani. Bár. Útközben Orsolya mellé csapódik, jót beszélgetnek. Orsolya megkérdezi, miért nem szokott már kijönni velük ebédelni. Mentegetőzik, mostanában később ebédel. Igen, igen, jövő héten mindenképp együtt ebédelnek. Igen, szívesen kipróbálná azt az új éttermet a sarkon. Persze, jó ötlet. Azon gondolkodik, talán kicsit felfújta a nyelvi különbségeket. Miért baj, ha néha magyarul is beszélnek, ő majd belekérdez, viccesen, udvariasan. Biztosan nem direkt váltanak. Vele is előfordult néha, kiejtett egy-egy ukrán szót, amikor gyorsan akart válaszolni. [...]

A lui ciò non piace particolarmente, piuttosto gira per le stanze, nei corridoi e in tutti gli angoli, va a guardare dappertutto, trova i colleghi che vi si nascondono. Sparano, e lui pure spara. Secondo i conteggi arriva a metà classifica.

Si dirigono verso il Pub lì vicino. Si chiama così, Pub, lui è contento, perché è facile da pronunciare. Pub. Strada facendo, finisce accanto a Orsolya e fanno una bella chiacchierata. Orsolya gli chiede perché non esce mai con loro a pranzo. Si giustifica, dicendo che ultimamente pranza più tardi. Sì, sì, la settimana prossima pranzano insieme per forza. Sì, proverebbe volentieri quel nuovo ristorante all'angolo. Certo, bell'idea. Sta cambiando idea, avrà sbagliato a pensare troppo alle differenze linguistiche. Perché dovrebbe essere un problema se a volte parlano in ungherese, in caso li interrompe scherzosamente, in maniera gentile e gli fa delle domande. Sicuramente non cambiano la lingua apposta. Qualche volta gli è già successo di rispondere in ucraino, anche se si trattava solo di poche parole, quando voleva parlare veloce.

Trad. di Maria Isabella Rinaldi e Viktória Czakó